

Літературно-мистецька сторінка

КРАЇ, ДЕ Є БЛАГОСЛОВІННЯ...

Віктор ПІДГУРСЬКИЙ

Подивись в час досвітній на місто,
Що спинилось між сивих століть,
Зодяглось у туманів намісто
І, заслухавшись в тишу, стоїть.

А зоря ще ледь-ледь пломеніє,
Тихо будить притомлений час,
Шелестить у траві тиховієм
І веселкою грає в очах.

Припада в поцілунку росистім
До стежин, де Шевченко ходив,
І до Скель, у мовчанні врочистих,
Що Словацький ім'ям освятив.

То шукає сумні передзвони,
Десь заховані в Ірви сльозах,
Яка кинулась в прірву із Бони,
Щоб у небо злетіти, як птах.

Ранок дивиться Кременцю в очі,
В сиві пасма збирає туман,
Обійма ніжно Скелі Дівочі,
Їх в легенди загорнутий стан.

Поміж гір, де Козацькі могили,
Наче думи, в століття вросли,
Древній Кременець, птах сизокрилий,
У свій ранок летить із імлі...

Роман ЛЕВАНДОВСЬКИЙ

КРЕМЕНЦЮ...

Лаю
Цю негоду і темне небо.
Сонце смутком сірим замазано
Від дощів.
Знаю,
Я так рідко пишу для тебе.
Мабуть, все уже нами сказано —
Бракне слів.

Може,
Ти про мене і так все знаєш?
Нащо ми на записки тратимо
Цінний час?
Схоже,
Ти на мене завжди чекаєш...
Я для тебе, повір, писатиму
Ще не раз.

Звісно,
Я один з багатьох подібних
Диваків і простих романтиків.
Ну й нехай!
Місто
Зачарованих вулиць рідних,
Що затьмарять мільйон Хрещатиків, —
Ось мій край.

Вгору
Подивитись на тебе з Бони
Уночі під зірки софітові
Побіжу.
Скоро
Заспівають нестримно дзвони,
І про тебе я всьому світові
Розкажу.

Павло СТАРУХ

КРЕМЕНЕЦЬ

Це древнє місто мальовниче
Гостей, туристів завжди кличе.
Тут безліч пам'яток архітектури,
Є і чудовий Сад скульптури.
На Замковій горі — руїни,
Та все ж стоять ці нездоланні стіни.
Ось здійсмаються Скелі Дівочі,
Де легенди живуть опівночі.
Там Кременець — як на долоні,
В зеленому гір полоні.
А вранішньою порою
Потічок, що попід горою,
Дарує свою прохолоду
У літню спекотну погоду.
Для туристів це місто — клас!
Всіх гостинно стріча повсякчас:
Ресторани, кафе і готелі —
І затишні, і зручні оселі.
В парк культури і відпочинку
Ви зайдіть хоча б на хвилинку.
Тут музеї, книгарні, крамниці,
Сувенірами повні полиці.
А за містом — поля і ліси.
Все це — втілення мрій і краси.
Має в світі відомим бути
Рідне місто, його не забути!

Ліногравюри Тараса СМАЛЮХА (із серії "Міські вулиці")

Галина ГОРДАСЕВИЧ

А КОЛИ МЕНЕ СПИТАЮТЬ

А коли мене питають:
— Де на світ родилась ти?
Я скажу:
— Це там, де гори
не якої й висоти,
та коли на кручі станеш,
та коли з гори поглянеш —
то такий довкола простір,
що зривайся і лети!

А коли мене питають:
— Де на світ ти народилась?
Я скажу:
— Це там, де Іква,
Що Словацькому любила,
в'ється межи берегами,
ще там билась з ворогами
мужня і чарівна Ірва,
що в потік дзвінкий розбилась.

А коли мене питають:
— Де родилась ти на світ?
Я скажу:
— Там, де катальпи
жовтуватого-білий цвіт,
де пісні дзвенять усюди,
де веселі й добрі люди.
Я у Крем'янці родилась —
Крем'янчанкою зовіть!

Леся РОМАНЧУК

ОСТАННЯ НІЧ У КРЕМЕНЦІ

І знов переїзду стихійне лихо.
Не віриться — тут я останній день.
А в Кременці дощ шурхотить тихо-тихо,
А в Кременці дощ тихо-тихо паде.
І я розбираю затишне кубельце,
Що пухом стелила роки день у день.
Руйную гніздо, розриваючи серце,
А в Кременці дощ тихо-тихо паде.
Відчула чомусь я себе сиротою,
У хаті безладдя, ніхто не прийде.
Ти спогад про мене змиваєш водою?
Чому ж тоді дощ тихо-тихо паде?
Співають краплини, то в квінту, то в терцію,
І чую в безладнім профундо октав
Зітхання. Чому? Ти любив мене, Кременцю?
Чому ж ти раніше цього не сказав?

Михайло КУЗА

КРЕМЕНЕЦЬКА ОСЕНЕ

На стежини падає золотиста віхола,
Кременцем блукає листопад.
Я їду усміхнений, я їду замріяний,
З усіма вітаюся невпопад.
Кременецька осене,
З серця пісня проситься
Про уста коханої, про любов.
Мов джерела сині, грають очі милої,
І неначе в казку я сюди прийшов.
Невпопад вітаюся. Що зі мною сталося?
Осінь застеля сліди мої,
А вітри у горах на цимбалах грають,
Наче серед літа солов'ї.
На високім замку, де крилаті хмари,
Бачу дивну постать вдалині.
Сіє осінь радість, сіє осінь чари,
Ніжно посміхається мені.

Олександр СМІК

Яка цілюща тиша в тих краях...
Лише відлуння дзвонів на молитву.
Перлини чорних від будення літер,
Як камінці, розсипані на шлях,

Обрамив час у золоті слова
У спогадах з любов'ю і від Бога.
Із року в рік у травні ожива
І людніє до Кременця дорога.

Спочинь і ти від злиднів і суєт.
З найвищої гори росте коріння.
Я знаю: кожен від народження поет
У тих краях, де є благословіння.